

ZANIB MIAN

ILLUSTRERET AF
NASAYA MAFARIDIK

OMARs VERDEN

HEMMELIG

**SUPER-
SPION**

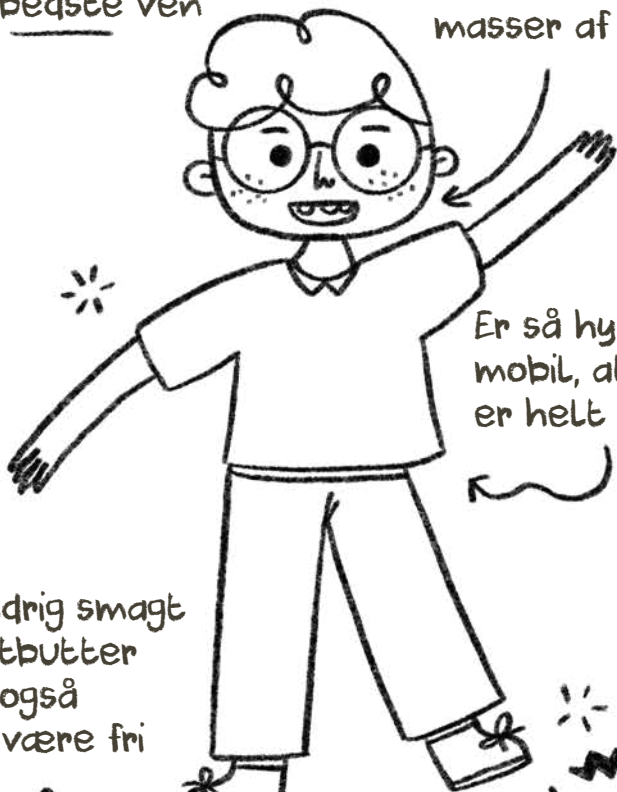
PÅ DANSK VED THOMAS MAINTZ

★ ★
Alvilda
★

CHARLIE

Min bedste ven

Bredt smil med
masser af tænder

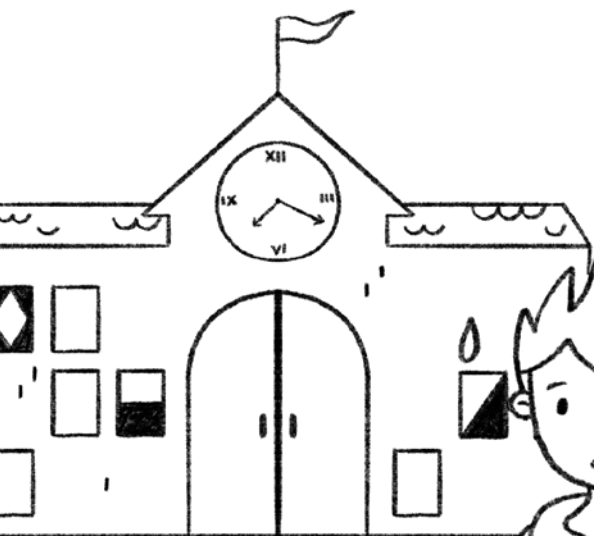

Er så hyper-
mobil, at det
er helt skørt

Har aldrig smagt
peanutbutter
og vil også
helst være fri

DANIEL

I starten
mobbede han
mig og Charlie,
men nu er vi
venner

Hans søster
Suzy er meget
tit indlagt på
hospitalet, så
han er nødt til at
opføre sig rigtig
pænt derhjemme

Så nogle
gange
opfører han
sig ikke så
pænt ovre
i skolen

Du gætter aldrig, hvad hans hobbyer er

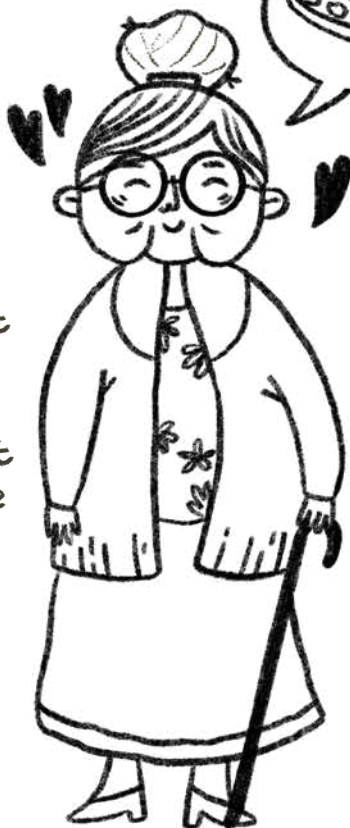
FRU RØGERS

Har fundet ud af, at hun bedre kan lide biryani end oksesteg

Er vores nabo

Jeg kan aldrig helt regne ud, hvad hun har tænkt sig at gøre

Har den samme slags cardigan i fire forskellige farver

MIG

پیلو

Lærte at tale urdu,
da jeg var ganske lille,
men har glemt det igen

Kan ikke
udtale
"forsmædelig"*
men jeg ved,
hvad det
betyder

Har engang dyppet
mine fødder i en
fiskedam i hele syv
minutter, selvom
jeg kunne mærke
fiskene nippe til
mine tæer

Er blevet
bedre til at
spare op

* Det betyder ydmygende eller vanærende ...
Prøv at bruge det i en sætning. Jeg er sikker på,
at din lærer vil besvime af overraskelse!

KRAH

KAPITEL 1

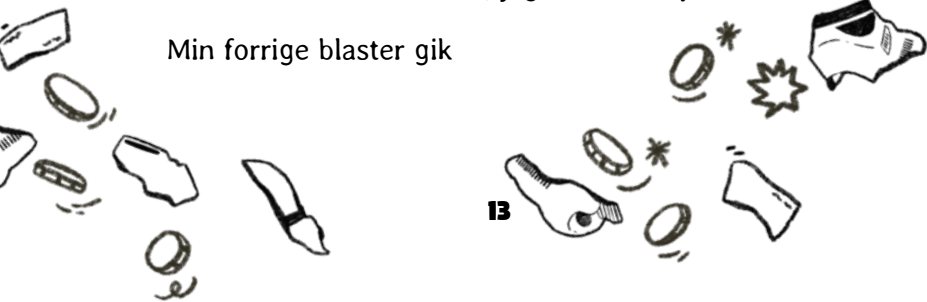
RAH RAH SSSSJI!

Det der var lyden af min stormtroopersparebøsse, der gik i 100 stykker. Jeg havde vendt den på hovedet og banket den hårdt mod metalbenet på mit bord, fordi jeg tænkte, at det ville være en god måde at få mine penge ud på. Det var det ikke.

Men i det mindste var pengene ude nu, og det så ud til, at der var **RET MANGE.**

Jeg var nødt til at få pengene ud, fordi jeg gerne ville købe en laserblaster, jeg havde set på TV.

Min forrige blaster gik

i stykker under en laserdyst hjemme

hos min fætter Reza. Jeg forestillede

mig, at alle var blevet forvandlet til

**MENESKEÆDENDE
KÆMPER, HVIS ULÆKRE
FJÆS VAR DÆKKET AF
KÆMPEVORTER**, og lod mig vist

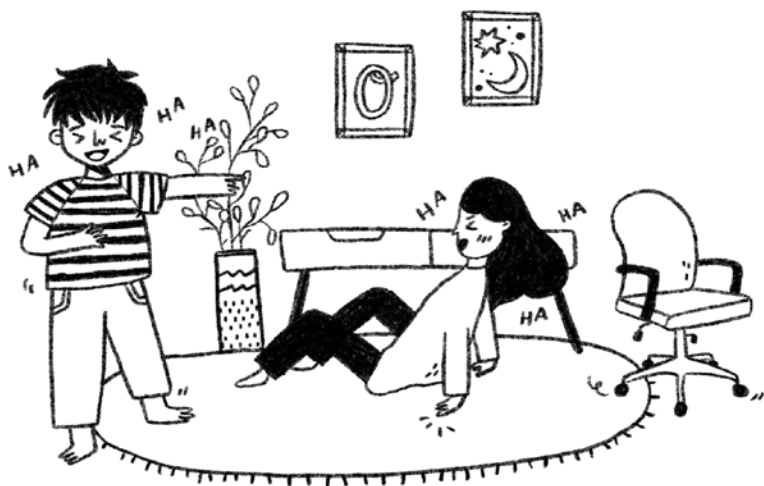
rive lidt for meget med. Det er det sjoveste – når man forestiller sig, at man flygter fra noget, der er meget mere skræmmende end ens fætre og kusiner.

Jeg sad og talte min formue, da Maryam kom ind og sagde:

**"DU ER VIRKELIG IKKE
FOR KLOG.** Ved du ikke, at der er sådan en lille gummidims i bunden af sparebøssen, som du bare kan fjerne, hvis du vil have pengene ud?"

"Selvfølgelig," svarede jeg. Jeg vidste det faktisk ikke, så jeg følte mig temmelig dum og

prøvede virkelig at finde på et tjekket svar. I mellemtiden forsøgte Maryam at sætte sig på min kontorstol, der rullede væk fra hende, som om den havde sin egen mening om tingene. Hun ramte ved siden af sædet og satte sig pladask på gulvet. Vi var lige ved at tisse i bukserne af grin begge to.

Maryam gik tilbage til sit værelse, så jeg kunne tælle mine penge i fred og ro. Jeg havde 367,75

kroner i alt. Supersejt – det burde være nok til at købe en laserblaster! Jeg lånte mors telefon og ringede til min bedste ven, Charlie, for at fortælle ham det.

”WOW! ✨

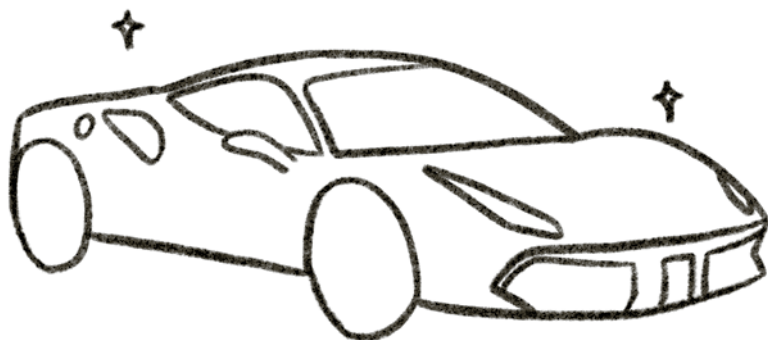
”HVOR HAR DU ✨
ALLE DE PENGE FRA?” spurgte han.

”Jeg lagde alle de penge, jeg fik til eid og til min fødselsdag, i den. Min far sagde, at det ville være en god ide at spare op, så jeg kunne købe noget supersejt på et tidspunkt.”

”Åh, det er genialt. Jeg bruger altid mine penge, så snart jeg får dem.”

Jeg sagde til Charlie, at sådan plejede jeg også at gøre, men så tænkte jeg, at hvis jeg sparede nok penge sammen, kunne jeg en dag betale folk for at lade mig køre bil, selvom jeg er et barn. Og

måske kunne jeg endda spare nok sammen til at købe en Ferrari. For sådan en koster kun lidt over en million, og det kan da ikke tage så lang tid at spare op til.

Mor råbte nede fra køkkenet, at jeg skulle stoppe telefonsamtalen og tage sko på, så vi kunne tage i moskeen. Men hun sagde det virkelig pænt og kaldte mig endda søde, så jeg tænkte, at det nok ikke hastede så meget. Jeg sludrede bare videre med Charlie og dagdrømte om min Ferrari. Charlie dagdrømte også, for jeg sagde, at jeg ville betale folk for at lade ham køre også.

Så kom mor og sprængte mine trommehinder.

”JEG SAGDE:
TAG SÅ SKO PÅ!”

Nøj!

”Farvel, Charlie.”

Vores ture til moskeen er blevet meget sjovere, efter at far er begyndt at tage med os. Han har lavet om på sine arbejdstider, så han ikke længere behøver at tage i laboratoriet om lørdagen. Så vi kan lave nogle meget sjovere ting i weekenderne. Han tog mig endda med ud at køre i gokart for nylig. Det var bare den **bedste** /o.

lørdag i hele
☆ **mit liv!** ☆
⚡

Gulp. Jeg kunne ikke finde min venstre sko, og mor ville gå helt amok, hvis jeg ikke var klar

på femten millisekunder ... Ja! Jeg så den lå ovre på sofaen og fik fat i den, mens far stod og så på mig med et ansigtsudtryk som den der emoji, hvis mund bare er en lige streg. Men lige da jeg skulle til at tage skoen på, så jeg, at den havde fået en dosis af min lillebror Esas

slim i en spand.

Jeg turde ikke brokke mig eller begynde at lede efter nogle andre sko, så jeg maste bare min fod ned i

den. Det var AFSKYELIGT. Som om jeg trådte på en

MILLIARD

ZOMBIEØJNE

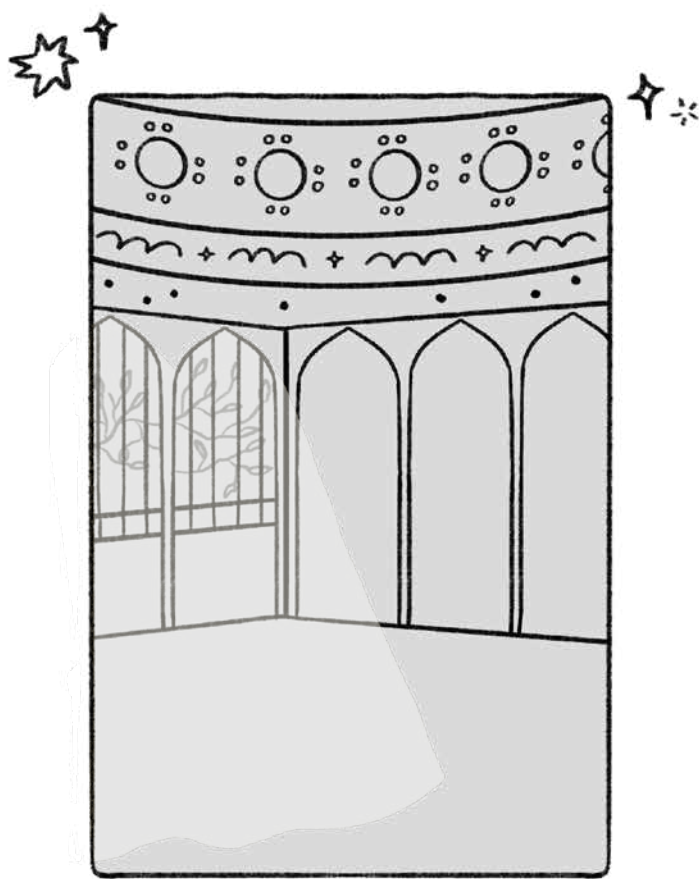
ADDDDDDDDDDRRRR.

Jeg **SVUPPEDE** og **SLUBREDE** mig vej ud til Peanut (det er vores bil) og sprang ind i den.

Da vi var i gang med at bede ovre i moskeen, satte Esa sig på mit hoved, så jeg var lige ved at begynde at grine. Jeg var nødt til virkelig at tage mig sammen, så min klukken ikke skulle blive til et latterbrøl, så jeg forestillede mig, at Esa var en **SUPERSKURK**, der holdt mig i et halsgreb, og hvis jeg kom til at grine, ville han sprænge hele universet i luften. Men hvis jeg var musestille, ville han løsne sit greb, og universet ville være reddet ...

PUHA, jeg klarede det. Jeg var ret tilfreds med mig selv. Især fordi far vendte sig om og blinkede til mig, da vi var færdige med at bede. Jeg ved godt, hvorfor han gjorde det. For at

fortælle mig, at han havde set Esa sætte sig på mit hoved, og at han var stolt af den måde, jeg havde håndteret det på. Men også fordi han var i godt humør. Han er altid i godt humør, når vi er i moskeen, og han smiler altid på en helt anden måde end ellers. Måske er det et *hemmeligt smil*, som kun er beregnet for Allah eller sådan noget. Jeg tror, han er rigtig glad for, at vi har fundet sådan en god moske tæt på vores nye hus. Alle de andre moskeer, mor fik os til at besøge, ligger vildt langt væk. Far siger, at han er glad for, at moskeen har den stemning, der får ham til at føle sig tættere på Allah. Mor og far kan godt lide den slags stemninger, og de siger, at det ikke er noget, der findes i alle moskeer. Folk er virkelig søde ved hinanden, der er fredeligt, og når solen skinner, strømmer lyset ind ad vinduerne.

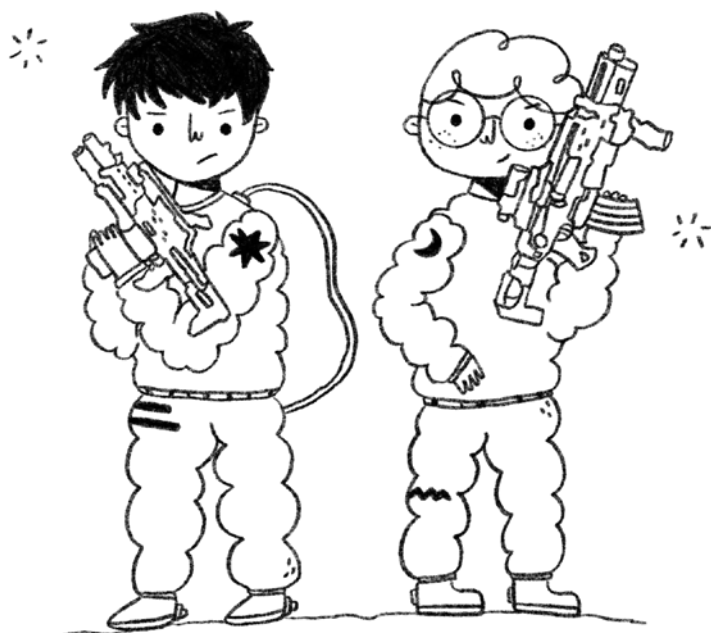
m

KAPITEL 2

I skolen mandag morgen kom jeg drønende ind med en fantasilaserblaster i hænderne og sigtede på min bedste ven, Charlie.

Han sendte mig det samme blændende tandsmil, som havde fået mig til at kunne lide ham, da jeg startede på skolen for nylig. Så trak han sin egen laserblaster frem, som han havde under bordet (også et fantasivåben selvfølgelig), og lod, som om han også skød mig med en laserstråle.

Det virker, som om hans fantasi er blevet mere levende, siden vi er blevet venner. Det er ligesom med muskler, der bliver stærkere, hvis man løfter vægte dagen lang.

Da Daniel fik øje på os, grinede han og gav mig et dask på armen. Bare rolig, det var et meget venskabeligt dask, og det gjorde ikke spor ondt. Daniel er vores ven nu.

Han mobber faktisk ikke nogen mere. Ikke engang Charlie, som ellers plejede at blive udsat for alle mulige uhyrligheder fra Daniels side. Vi ville under *ingen* omstændigheder være venner med en bølle, men det viste sig, at Daniel havde en grund til at være ondskabsfuldovre i skolen, og nu, hvor han har fået os som venner, han kan hænge ud med, er han

TOTALT
ANDERLEDES.

”Det er en laserblaster,” proklamerede jeg.

”Indtil videre kun i en fantasiversion, men jeg har tænkt mig at købe en rigtig en for mine lommepenge.”

”Sejt!” sagde Daniel. ”Jeg vil også have en.”

”Det vil jeg også!” istemte Charlie.

”Lad os alle tre få en, så vi kan få en

**SPEKTAKULÆR
LASER-KAMP.**

Vi kan lege, at vi er hemmelige agenter. Ligesom James Bond, der fanger onde superskurke,” sagde Daniel begejstret.

Charlie og jeg sagde det fuldstændig samtidigt. Vi siger ret tit ting på samme tid. Det er virkelig sjovt og nogle gange virkelig mærkeligt.

”Har du sparet nok sammen?” spurgte jeg.

”Nej, men min mor har sagt, at hun vil give mig

en gave, fordi jeg, øhhhh ...” Daniel kløede sig tankefuldt i baghovedet.

”Fordi hvad?”

Mig og Charlie gjorde det IGEN. Samme ord, samtidigt. Vi ville begge to gerne vide, hvad det var, Daniel ville få penge for.

”Øhhhhh ...”

”Fordi du har vasket din fars bil?” gættede jeg.

”Fordi du har ryddet op på dit værelse?”

gættede Charlie.

Daniel kløede sig stadigvæk bare i sit hår.

Jeg gættede igen. ”Fordi du fik 10 rigtige ud af 10 i diktat?”

”Nej ... nej ... øhh ... det er faktisk, fordi

’jeg er blevet så meget bedre i skolen og har fået sådan nogle gode venner.’”

Daniel efterlignede sin mors stemme. Han var helt rød i hovedet.

Charlie og jeg drønedes hen til ham og gav ham et **kram**. Jeg tror nok, han rødmede, fordi han ikke altid er 100 % sikker på, at vi vil være venner med ham. Men det vil vi helt sikkert. Vi finder hele tiden nye ting, som vi kan lide at gøre sammen. Som at skyde med laserblastere!

Vi kunne ikke lade være med at snakke om det i matematiktimen, fordi det

var meget mere spændende end at høre om brøker og om, hvordan man kan dele en pizza op i fjerdedele. Det

eneste, jeg tænker på, når jeg ser en pizza, er, hvor hurtigt jeg kan få den ind i min mund. Fru Hutchinson var helt oppe at køre over sine brøker. Det kunne man tydeligt se, for hendes

krøller var helt elastiske og fjederagtige. Det er det, jeg så godt kan lide ved fru Hutchinson – hun synes, alting er superspændende.

”JEG GLÆDER MIG HELT VILDT til vores laserkamp. Det bliver megasjovt!” hviskede jeg.

Og Charlie hviskede: ”Helt enig. Jeg skal bare lige have mine forældre til at købe en laserblaster til mig.”

”Ved I godt, at I begge to hvisker lige så højt, som I taler?” sagde Daniel.

Han havde nok ret, for fru Hutchinson var på vej hen imod os med et påtaget vredt ansigtsudtryk. Hun sagde: ”Hold op med at hviske, og fortæl mig, hvor meget pizza der er på tavlen, drenge.”

”Ikke nok til mig,” sagde Daniel.

OG SÅ VAR VI
ALLE TRE VED
AT DØ AF GRIN.

HA HA HA HA HA

Vi var nødt til hurtigt at holde os for munden,
så fru Hutchinson ikke skulle blive vred.

HA

Heldigvis sagde Charlie: "En sjettedel,"
og smilede med alle sine tænder.

HA

PUHA, fru Hutchinson blev ikke
vred på os, selvom vi var en flok grinebidere.

Jeg glædede mig helt vildt til at komme
hjem og spørge mor og far, om det var OKAY,
at vi holdt en stor laserkamp derhjemme, og
om de ville være søde at bestille pizza den

HA

HA

dag. Hvis jeg lovede at tale om pizzaer i sjettede, ligesom fru Hutchinson havde lært os, ville de helt sikkert gå med til det.

HA

For de elsker bare sådan noget hjernehalløj.

De siger, det er, fordi de er forskere, men jeg tror, de er forskere, *fordi* de elsker hjernehalløj.

Det er ligesom

det der med
hønen og ægget.

